

Jacek Woźniakowski

Kraków, odkąd podniósł z ruin Willę Decjusza, stał się trochę innym miastem. Jak gdyby w domu pełnym pięknych, starych mebli, ktoś postawił na jednym z nich bukiet świeżych, kolorowych kwiatów. Porównanie oczywiście kuleje, choćby dlatego, że kwiaty milczą, a Willa Decjusza już rozbrzmiewa wielojęzycznym gwarem, jak za czasów pierwszego właściciela. Jakże on rozmawiał z Kopernikiem? Po łacinie, po niemiecku, czy po polsku? Tak czy owak, Willa Decjusza chciałaby znowu być okienkiem Krakowa (nie jedynym wcale!) otwartym na Europę, podobnie jak Kraków jest jednym z okien Polski, a Polska jednym z najszerzej otwartych okien tej części Europy na świat. Pod dachem Willi Decjusza, w cieniu jej drzew, oby mogli spotykać się goście z całego świata, nie tylko w dorywczych, krótkich kontaktach, ale zwłaszcza w ciągu dłuższych, stypendialnych, pracowitych pobytów, kiedy osoby o wspólnych zainteresowaniach i dążeniach prawdziwiej się poznają, kiedy nawiązują się długotrwałe i owocne przyjaźnie. A któż bardziej umacnia ludzką wspólnotę niż ów *amicus certus*, o którym już starożytni mędrcy mawiali, że i w potrzebie go odnajdziesz, i miło się razem z nim weselić.

prof. Jacek Woźniakowski

Honorowy Prezes Stowarzyszenia Willa Decjusza

Aleksander Koj

W ciągu piętnastu lat swojej działalności Stowarzyszenie Willa Decjusza stało się rozpoznawalną i cenioną w Europie międzynarodową instytucją kultury, popularyzującą zjawiska szeroko pojmowanej kultury współczesnej oraz w twórczy sposób nawiązującą do świetnej tradycji wpisanej w historię Willi. Tu odbyły się niezliczone koncerty, wystawy, przedstawienia teatralne i spotkania literackie, z udziałem zarówno uznanych już artystów, jak i tych którzy wybrali Willę na miejsce swoich artystycznych debiutów. Wielkim osiągnięciem Stowarzyszenia jest wykreowanie modelu rezydencji literackiej oraz programów warsztatów artystycznych z wielu dziedzin sztuki. Dzięki realizacji interdyscyplinarnego programu *Studiów Zaawansowanych*, w ramach którego odbywają się *Letnia Szkoła Wyszehradzka* oraz międzynarodowe seminaria i konferencje koncentrujące się na najważniejszych problemach współczesnego świata, Stowarzyszenie Willa Decjusza stało się ważną europejską instytucją edukacyjną, z powodzeniem wpisującą się we wspaniałą akademicką tradycję Krakowa.

prof. Aleksander Koj

Przewodniczący Stowarzyszenia Willa Decjusza

Z DZIEJÓW WILLI DECJUSZA

Jost Ludwik Dietz przybył z Węgier do Krakowa w roku 1508. Kto wówczas mógł przewidzieć, że ów młodzieniec w niedługim czasie stanie się w tym mieście jedną z najbardziej wpływowych postaci? I że zostawi po sobie pamiątkę, która w podobnym stopniu co Wawel będzie kształtować wizerunek Krakowa!

Justus Ludwik Decjusz, bo tak zaczęto nazywać Alzarczyka w Polsce, był protegowanym swego rodaka, Jana Bonera, królewskiego bankiera, twórcy i zarządcy największego imperium handlowego ówczesnej Europy – żup solnych Wieliczki i Bochni. Z jego sekretarza, księgowego oraz zaufanego zastępcy Decjusz szybko stał się wytrawnym dyplomata, wprawnym finansistą i wysoko postawionym królewskim dostojnikiem.

Sekretarz króla Zygmunta Starego, a wkrótce jego doradca i zwierzchnik menic koronnych, dzięki licznym talentom, rozprawom literackim i historycznym, wielu podróżom oraz zamiłowaniu naukowym cieszył się szacunkiem i przyjaźnią najwybitniejszych humanistów Europy. Znał Marcina Lutra i Erazma z Rotterdamu, bliższe stosunki łączyły go także z dworem Habsburgów. Jeszcze przed rokiem 1519 Decjusz uzyskał od cesarza tytuł szlachecki, a nieco później został przyjęty do herbu Tęczyńskich.

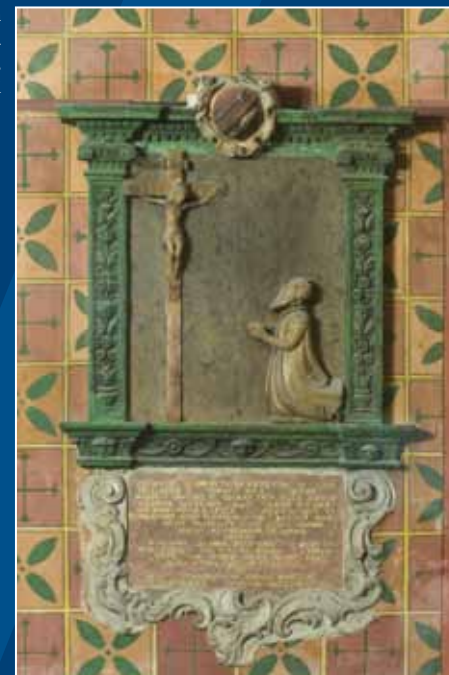
Topór, herb Justusa Decjusza

Willa Decjusza
litografia M. Salby, ok. 1836

VD
VILLA
DECJUS

Epitafium
Andrzeja Rottermunda
i Anny Decjuszówny,
Kościół Mariacki

VD
VILLA
DECJUS

Renesansowe portal
i obramienie okienne
w piwnicy i przyziemiu
Willi Decjusza

W roku 1528 Justus Decjusz zakupił część Przegorzał i Wolę Chełmską pod Krakowem, by wybudować tam podmiejską willę na wzór modnych w okolicach Florencji i Rzymu paradys terrestriare – posiadłości będących miejscem wypoczynku, spotkań i dysput filozoficznych. Do budowy zatrudnił trzech włoskich architektów: Jana Cinię ze Sieny, Zenobiusza Gianottiego z Rzymu i Filipa z Fiesole. Malowniczo usytuowany na wschodnim stoku Sowińca, otoczony rozległym ogrodem, pałac był gotowy w roku 1535, stając się wkrótce miejscem spotkań przedstawicieli różnych kultur i narodowości, wymiany poglądów i twórczej konfrontacji odmiennych przekonań.

Po śmierci patrona rodu, w roku 1545, schedę przejął jego syn, Justus Junior, znany jako czołowy innowierca stolicy Rzeczypospolitej. Arkadyjska posiadłość na Woli zwanej już wówczas Justowską, znów pełna była gości. Zwolennicy religijnych nowinek, uczniowie Lutra i Kalwina, w Willi Decjusza odnajdywali atmosferę tolerancji i wolności, a kto wie, czy i nie sielski przedsmak wieczności...

W roku 1590 posiadłość kupił Sebastian Lubomirski, twórca fortuny rodu, na którego potrzeby dokonał przebudowy pałacu. W roku 1630 Willę podwyższono o jedno piętro, z wielką salą reprezentacyjną, dodano dwie alkierzowe wieże i łączącą je trzykondygnacyjną loggię arkadową.

Wzór zaczerpnięto najprawdopodobniej z renesansowego traktatu S. Serlia, a przebudowę nadzorował nadworny architekt Lubomirskich – Maciej Trapola. Z tego okresu pochodzi również pierwsza oficyna Willi, zwana dzisiaj Domem Łaskiego. Dla Lubomirskich, stających się powoli jednym z pierwszych rodów Rzeczypospolitej, pałacyk okazał się w końcu zbyt ciasny. Przenieśli się więc do nowych, znacznie okazałszych rezydencji w Wiśniczu i Łańcucie.

Wiek XVIII był dla Willi Decjusza mniej łaskawy. Posiadłość często zmieniała właścicieli, którzy nie zawsze gospodarowali w niej w sposób należyty. Pod rządami Sanguszków, którzy ponoć odnowili budowlę i wprowadzili zmiany w wystroju wnętrz, zaważyła się znaczna część drugiego piętra. Nie bacząc na rozmiary katastrofy, posiadłość odkupił Andrzej Morzkowski, starosta barcicki. Jeszcze później – lecz tym razem szczęśliwie – Willa trafiła w ręce Wielowiejskich. Właśnie z Wielowiejskich wywodziła się pierwsza z trzech wielkich dam, rezydujących w Willi Decjusza w wieku XIX. Joanna z Wielowiejskich Ledóchowska, zgodnie ze swoimi upodobaniami i duchem czasów, przemieniła jeszcze w latach dwudziestych zniszczoną Willę w letnią rezydencję. Największej przemianie uległ ogród, podług ówczesnej mody przeistoczony w angielski park krajobrazowy. W tym otoczeniu stara Willa zyskała rys romantyczny i nieco zagadkowy.

VD
VILLA
DECIUS

Fragment mozaiki na loggi I piętra

Widok na loggię I piętra, XIX w.

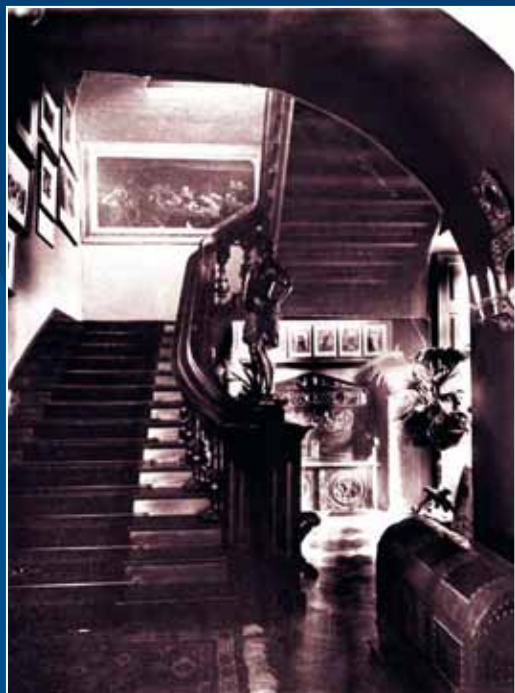
Willa Decjusza
S. Świerzyński, 1868

VD
VILLA
DECIUS

W latach czterdziestych posiadłością zainteresowała się Henrietta z Ankwiczków Kuczkowska. Wracając do Polski po latach spędzonych w Rzymie, gdzie jej rodzice prowadzili dom otwarty, zapraszając w jego progi co znacześniejsze osobistości polskiej emigracji. Nie jest tajemnicą, że w owych czasach Henrietta Ankwiczówna była muzą i młodzieńczą miłością Adama Mickiewicza, który sportretował ją w postaci Ewy w III części „Dziadów”. Wróciwszy do kraju u boku swego drugiego męża, Kazimierza Kuczkowskiego, Henrietta starała się utrzymywać zażyłe stosunki z arystokracją, nie licząc się ze swoją trudną sytuacją finansową. Jednak dzięki tej lekkomyślności Willa przeszła kolejną, pochłaniającą niemało środków, przebudowę. Powstały wówczas reprezentacyjne schody wejściowe, balkony wież i attyka wieńcząca budowlę. W tym czasie otwarto także park dla szerokiej publiczności, który wkrótce stał się ulubionym miejscem podmiejskich wycieczek krakowian. Willa wypiękniała po raz kolejny, lecz koniec końców, małżonkowie popadli w długi. Radowali się wyprzedając pałacowych mebli i gobelinów oraz pozwoleniami na wyręb drzew w Lasku Wolskim. Wreszcie za ponad milion ówczesnych złotych podupadającą posiadłość nabył niejaki J. G. Schuller, bankier wiedeński.

W latach siedemdziesiątych XIX wieku Willa Decjusza raz jeszcze odzyskała swój dawny splendor. Stało się to za sprawą Marceliny Czartoryskiej, jej ostatniej arystokratycznej właścicielki. Córka Michała Radziwiłła i Emilii z Worcellów wychowywała się w Wiedniu, gdzie rozpoczęła studia muzyczne u Carla Czernego. Grę na fortepianie doskonaliła później w Paryżu, u Fryderyka Chopina, stając się z czasem jedną z najlepszych wykonawczyń jego dzieł. W Paryżu zawarła też wiele przyjaźni z wybitnymi przedstawicielami sfer polskiej emigracji oraz francuskich kręgów literackich i artystycznych. Bywali u niej między innymi: Charles Gounod, Paul Delaroche i Eugene Delacroix. W roku 1867 księżna wróciła do Polski na stałe i zamieszkała w Willi Decjusza. Jej dom szybko stał się pierwszym salonem w mieście, ostoją patriotyzmu i polskości. Pożar rezydencji w roku 1882 zmusił Czartoryską do tymczasowej przeprowadzki do centrum miasta, lecz wkrótce po przebudowie Willi, odbywanej się pod kierunkiem Tadeusza Stryjeńskiego, księżna powróciła do pałacu na Woli. Ten ostatni remont nadał Willi Decjusza neorenesansowy kształt ze znanym nam obecnie układem sal. W tym czasie powstały także zachowane do dziś reprezentacyjne drewniane schody, wiodące z hallu na parterze na wyższe kondygnacje.

VD VILLA DECJUS

Klatka schodowa, XIX w.

Sala z kominkiem na parterze, XIX w.

Sala z kominkiem na II piętrze, XIX w.

Początek lat 90. XX w.

VD VILLA DECJUS

Księżna zmarła w roku 1894. Wraz z jej śmiercią zakończył się okres świetności Willi Decjusza. W czasie I wojny światowej zakwaterowano tu wojsko, potem Willę zamieniono w dom czynszowy. II wojna światowa pogłębiła dewastację budynku – Willa stała się siedzibą hitlerowskiej policji. Po wojnie mieściły się tu kolejno: szkoła rewidentów spółdzielczości, internat, oddział gruźliczy Szpitala im. Doktora Anki. W latach siedemdziesiątych budynek popadł w całkowitą ruinę i trudno było sobie wyobrazić, że kiedykolwiek powróci do niego życie. A jednak w roku 1996 Willa Decjusza znowu otwarła swoje podwoje. Odrestaurowana staraniem Miasta Krakowa, odzyskała dawny blask.

RENEANS 2000 KARLA DEDECIUSA

Fragment książki *Europejczyk z Łodzi* autorstwa Karla Dedeciusa w tłumaczeniu Sławy Lisieckiej

(...) Szczególnie dobrze pamiętam dwa epizody związane z Szymborską. Świadczą one o wyrafinowaniu jej ironicznych aluzji. Pewnego dnia Kornel (Filipowicz – przyp. red.) i ona oznajmili mi: dzisiaj wybierzemy się na zieloną trawkę. Wyprawa nie była daleka, sześć kilometrów na północny zachód od centrum miasta, od Sukiennic, w kierunku lotniska Balice. Minąwszy niekończącą się dzielnicę willową, dotarliśmy do parkowych i leśnych krajobrazów podmiejskich. Oboje wymienili nazwę: Wola Justowska. I nie zdradzili nic więcej. Później poszliśmy szeroką polną drogą, aż wreszcie zatrzymaliśmy się przed zrujnowanym pałacem, który mimo rozpadu emanował jeszcze niegdysiejszą świetnością i włoskim wdziękiem.

– Co to jest? Zaklęty baśniowy zamek w pajęczej sieci?

– Wejźmy do środka. Wewnątrz panował zatechły półmrok i wilgotny chłód. Cmentarna aura. Poszliśmy korytarzem. Budynek konał, podobnie jak jego mieszkańcy. Na zardzewiałych łózkach, stojących tuż obok siebie, leżeli ciężko chorzy. Kasłali, dyszeli i jęczeli cicho pod nosem. Podeszła do nas kierująca szpitalem pani ordynator. Wisława przedstawiła mnie: „To jest potomek pierwszego właściciela tego pałacu, pan Karl „de Decius”, a to szefowa tego domu, pani doktor... Przemknęło mi przez myśl, że to przypadkowe spotkanie zostało wcześniej zaaranżowane. Jeden z zaskakujących pomysłów Szymborskiej.

– Tak, nasza Willa Decjusza się rozpada. Chorzy już dawno powinni znaleźć lepsze lokum. Bez przerwy o to wnioskujemy, od dawna. Odniosłem wrażenie, że lekarka wzięła ten żart poważnie, fonetyczną grę słów: Decius, Dedecius – i chciała się wytłumaczyć.

VD
VILLA
DECIUS

W. Szymborska i K. Dedecius
III Krakowskie Dni LiteratURY,
2006

Polska była, ogólnie rzecz biorąc, tolerancyjnym krajem, szczególnie zaś miasto Kraków. Kiedy w XV wieku papież Paweł II kazał szpiegować za udział w spisku przeciw jego życiu florentyńczyka Kallimacha, poetę i wolnomysliciela, król Kazimierz Jagiellończyk (1427-1492) udzielił mu azylu w Krakowie i uczynił go wychowawcą swoich dzieci. Rzeźbiarz Wit Stwosch, który z powodu niesplaconych długów i niewykupionych weksli naraził się na kłopoty ze strony norymberskich rajców i miał zostać aresztowany, zbiegł również do Krakowa, gdzie pozostał przez dwadzieścia lat. W podzięce za wspaniałomyślny azyl wyrzeźbił swój najpiękniejszy ołtarz dla Kościoła Mariackiego, znajdującego się na rynku dawnej stolicy Polski.

Konrad Celtes, jako pierwszy poeta niemiecki uwieńczony laurem poetyckim przez cesarza Fryderyka III na zamku w Norymberdze, profesor poetyki w Wiedniu, znający wykształconą elitę Europy, studiował dwa lata w Krakowie, opiewał w miłosnych poematach miłośzkę Halszkę i powołał do życia pierwsze polskie towarzystwo literackie „Sodalitas Litteraria Vistulana”. Wdzięczność podopiecznych okazuje się często zbawienna. Dla obydwu stron.

Co wspólnego ma z tym jednak Decjusz? Decjusz, wówczas jeszcze Ludvig Jodok Dietz, zbiegł w 1505 roku jako młodzieniec przed politycznymi i religijnymi zamieszkami w Weissenburgu w Alzacji, przyłączył się w sąsiednim mieście Landau w Palatynacie do rodu Bonerów, po czym, podobnie jak oni, powędrował na wschód i osiadł w Krakowie. Zarówno Celtes, jak i Decjusz zdobyli tu zaufanie i pozycję, zajmowali także czołowe stanowiska u boku króla Zygmunta Starego. Natomiast Franz Boner z Landau, bankier i doradca finansowy króla, zapisał się w dziejach jako „Fugger z Polski”. Dietz, którego nazwisko zgodnie z obyczajem humanistów w Krakowie zlatynizowano do postaci „Decius”, ogromnie zasłużył się miastu i Koronie – jako sekretarz króla, rajca, dziejopis, mecenas uniwersytetu i drukarni, dyrektor żup solnych, twórca – wraz z Kopernikiem – polsko-pruskiej unii monetarnej w Toruniu, dyplomata królewski, zaufany pośrednik między Polską, Prusami a Rzeszą, dwukrotnie obdarzony szlachectwem – w Krakowie i w Wiedniu ... powodujące zawrót głowy nagromadzenie urzędów i godności.

Dzięki małżeństwu Zygmunta z Włoszką Boną Sforzą w orszaku oblubienicy przybyli do kraju włoscy architekci, którzy przez Alpy przenieśli na zbudowane przez siebie place, domy, kościoły i pałace atmosferę Południa: pastelowość, pogodę, lekkość. Król humanistów „Złotego Wieku” kazał dla swojego przyjaciela i zausznika zbudować rezydencję.

Co, pomijając żart, Szymborska mogła mieć poza tym na myśli? Z czasem nauczyłem się rozumieć jej aluzje. Nie, ten Decjusz nie należał do moich przodków, sam to najlepiej wiedziałem, mój antenat nie był miejskim patrycjuszem, lecz rolnikiem; a mimo to jego nazwisko coraz częściej kojarzone z moim. Decjusz stał się dla mnie wzorem i bodźcem dla projektu „Renesans 2000”:

Wisława Szymborska i Karl Dedecius, 2006

nie tylko w moim życiu, ale także w życiu Europy. Bo już w roku 1500 kształtowało się takie jej pojmowanie. W Krakowie.

30 maja 1991 roku podczas zorganizowanego w ramach Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie sympozjum kulturalnego w Krakowie miałem zaszczyt sformułować i przedstawić projekt delegacji niemieckiej, która przychyliła się do mojego pomysłu, aby w Willi Decjusza utworzyć Akademię Europejską. W roku 1992 rada miejska Krakowa postanowiła pozyskać dla celów kulturalnych i naukowych teren z parkiem i pałacem. Dzięki współpracy wielu ludzi i wsparciu licznych instytucji willę, starannie odrestaurowaną przez lokalnych konserwatorów, oddano 6 września 1996 roku publiczności jako nowy symbol miasta.

Niedługo po odebraniu literackiej nagrody Nobla w Sztokholmie, Wisława Szymborska, której gościem tam byłem, wróciła do swojego żartu o Decjuszu. Podczas kolacji w niewielkim gronie przyjaciół na krakowskiej Starówce, wyciągnęła z torby kartkę papieru, fotokopię łacińsko-polskiego tekstu, pełną dat, szczegółów i przypisów publikację na temat zabytków i skarbów sztuki Krakowa. Zreferowała treść kartki: napis na tablicy wotywniej z brązu w jednym ze stu krakowskich kościołów brzmi: czcigodni rajcy urbs celebrissime Cracovia Decius i Rottermund ogłaszają zaślubiny swoich dzieci. Powierzając je opiece Pana. No i? Gdzie puenta?

Szymborska jest córką Anny z Rottermundów.

– Widzisz, teraz jesteśmy krewnymi. Mogłabym po tobie dziedziczyć.
– Albo ja po tobie.

© copyright by Karl Dedecius

© copyright for the Polish edition by Wydawnictwo Literackie, Kraków 2008

© copyright for the Polish translation by Sława Lisiecka

Wisława Szymborska
i Karl Dedecius, 1997

VID
VILLA
DECIVS

Loggia arkadowa

VID
VILLA
DECIVS

STOWARZYSZENIE WILLA DECJUSZA

Willi Decjusza, odnowiona staraniem Miasta Krakowa, została ponownie otwarta 6 września 1996 roku. Odrestaurowanym obiektem zarządza Stowarzyszenie Willi Decjusza, w którego skład wchodzi znane osobistości ze świata nauki, gospodarki i kultury. Przewodniczącym Zarządu Stowarzyszenia jest prof. dr hab. Aleksander Koj, a Dyrektorem – dr Danuta Glondys.

W ciągu piętnastu lat swojej działalności Stowarzyszenie Willi Decjusza stało się ważną opiniotwórczą instytucją kultury o znaczeniu międzynarodowym, a sama Willa – znanym i cenionym miejscem spotkań i wymiany myśli przedstawicieli różnych społeczeństw, religii, kultur, poglądów i obszarów zainteresowań.

Programowa idea stanowienia „forum dialogu kultur” realizuje się poprzez międzynarodowe programy społeczne, edukacyjne i artystyczne, odpowiadające na wyzwania współczesnego świata, a jednocześnie pielęgnujące pamięć europejskiego dziedzictwa i tradycji Willi Decjusza.

Józef Lassota, Prezydent Krakowa
Karl Dedecius
prof. Jacek Woźniakowski
Inauguracja, 1996

Willi Decjusza, stan obecny

dr Danuta Glondys
prof. Jacek Majchrowski, Prezydent Krakowa
Jubileusz 10-lecia Stowarzyszenia, 2006

Stowarzyszenie Willa Decjusza jest członkiem wybranych europejskich organizacji: Associazione Per Il Premio Librex Montale, Grupa Zagranica i Halma – The European Network of Literary Centres.

Działalność Stowarzyszenia została uhonorowana nagrodami i wyróżnieniami:

- I Nagroda Pro Publico Bono w kategorii kontaktów międzynarodowych i międzyzycicznych, 2004
- Dyplom Honorowy Ministra Spraw Zagranicznych Ukrainy, Borysa Tarasiuka, za doniosły wkład w rozwój stosunków ukraińsko-polskich, 2005
- Dyplom Ministra Spraw Zagranicznych RP, Adama D. Rotfelda, za wybitne zasługi dla promocji Polski w świecie, 2005
- Srebrny Medal Zasługi Ministerstwa Spraw Zagranicznych Republiki Słowackiej za znaczące zaangażowanie we wzmacnianie polsko-słowackiej współpracy w nowych warunkach Zjednoczonej Europy, 2005
- Odznaka Honoris Gratia Prezydenta, Jacka Majchrowskiego, za zasługi dla Miasta Krakowa, 2006
- Dyplom i statuetka „Zasłużony dla Dzielnicy Zwierzyniec”, 2006
- Dyplom Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Bogdana Zdrojewskiego, za wybitne działania na rzecz dziedzictwa Fryderyka Chopina, którego dzieło stanowi fundament polskiej kultury, 2011

Odznaka Honoris Gratia

Zasłużony dla Dzielnicy Zwierzyniec

WILLA DECJUS

GOŚCIE WILLI DECJUSZA

Podobnie jak przed wiekami, Willa Decjusza jest odwiedzana przez znamienitych gości, wybitnych przedstawicieli swej epoki. Tu przybywają głowy państw, prezydenci, premierzy, szefowie dyplomacji, uznani naukowcy i artyści, największe autorytety życia społecznego, kulturalnego i politycznego.

Aleksander Kwaśniewski, Prezydent RP
Valdas Adamkus, Prezydent Litwy
Rudolf Schuster, Prezydent Słowacji, 2002

Dalia Grybauskaitė,
Prezydent Litwy
Bronisław Komorowski,
Prezydent RP
Danuta Glondys, 2011

Dick Cheney,
Wiceprezydent USA
Wiktor Juszczenko,
Prezydent Ukrainy, 2005

Karol, Książę Walii, 2002

Ministrowie Spraw Zagranicznych
Grupy Wyszehradzkiej:
Ferenc Samogyi, Węgry
Cyril Svoboda, Czechy
Włodzimierz Cimoszewicz, Polska
Eduard Kukan, Słowacja, 2004

Książę Edward, Hrabia Wessex
Danuta Glondys, 2004

PROGRAMY STOWARZYSZENIA WILLA DECJUSZA

Stowarzyszenie podejmuje inicjatywy na rzecz promocji i rozwoju kultury, nauki i sztuki na forum lokalnym, regionalnym i międzynarodowym. Współpracując z polskimi i zagranicznymi środowiskami naukowymi, artystycznymi i gospodarczymi prowadzi działalność w obszarach:

- promocja demokracji i społeczeństwa obywatelskiego
- promocja dialogu międzykulturowego i praw człowieka
- rozwój myśli humanistycznej i twórczości artystycznej
- ochrona i rozwój tradycji Willi Decjusza
- popularyzacja kulturalnej odpowiedzialności biznesu
- realizacja programu konserwatorskiego
- rozwój centrum konferencyjnego

Działalność programowa Stowarzyszenia ma charakter interdyscyplinarny, a tematyka realizowanych projektów obejmuje zagadnienia służące rozwojowi międzynarodowej współpracy kulturalnej i intelektualnej, pogłębianiu procesów integracji europejskiej, ochronie dziedzictwa kulturowego, kształtowaniu postaw solidarności oraz promocji praw człowieka.

Europa Wschodnia.
Wyzwanie modernizacji, 2010

Janusz Onyszkiewicz
Borys Tarasiuk
Stanisław Szuszkiewicz

Polsko-Brytyjski
Okragły Stół, 2010

Agnieszka Walter-Drop
prof. Timothy Garton Ash
Krzysztof Bobiński
Ambasador Ric Todd

DEMOKRACJA I SPOŁECZEŃSTWO OBYWATELSKIE

Promocja demokracji i społeczeństwa obywatelskiego od początku działalności Stowarzyszenia były przedmiotem szeregu debat, seminariów, konferencji i warsztatów realizowanych w ramach szerszego założenia programowego pn. *Studia Zaawansowane*.

Magdaléna Vášáryová

W 2002 roku zainaugurowany został *Klub Europejski* (2002 – 2008), odbywający się w formie spotkań akademickich poświęconych przemianom społecznym i aktualnym problemom Europy Środkowo-Wschodniej. Do archiwalnych należy też program wizyt studyjnych młodych liderów z krajów Europy Wschodniej, mający na celu wzmocnienie transformacji demokratycznych i rozwój społeczeństwa obywatelskiego poza granicami UE (2006 – 2008).

Przemiany polityczne i społeczne oraz fenomen nowych granic Unii Europejskiej były także przedmiotem interpretacji *Europejskiego Laboratorium Artystycznego*, które zaowocowało realizacją eksperymentalnych projektów multimedialnych: *Outsider* (2004), *Zona* (2005) i *Na granicy* (2008).

Andrzej Rapacki

W ramach *Studiów Zaawansowanych* odbyły się międzynarodowe konferencje: *Polskie dziedzictwo. Co może wnieść Polska do Unii Europejskiej?* (1997); *Polacy, Niemcy, Francuzi – drogi współpracy* (1998); *Europa w mediach* (1999, 2000); *Europejskie rozmowy przy kominku* (2000, 2001); *Modele kooperacji między Wschodem i Zachodem. Trójkąt Weimarski i Ukraina* (2002, 2003); *Po rozszerzeniu. Ruchome granice* (2003), *Misje IV Władzy* (2008), *Europa Wschodnia. Wyzwanie modernizacji* (2010) oraz debaty: *Media. Propaganda czy promocja? Rozmowy o wolności* (2003); *Granice wolności. Media we współczesnym świecie* (2004); *Media Space Wars* (2005) oraz *Milcząca inteligencja* (2006).

Piotr Pytlakowski

Janusz Majcherek

Janina Paradowska

Wśród programów realizowanych w ramach Studiów Zaawansowanych szczególnie miejsce zajmuje *Letnia Szkoła Wyszehradzka* – realizowany od 2002 roku prestiżowy interdyscyplinarny projekt edukacyjny, adresowany do młodych ludzi z Europy Środkowo-Wschodniej. Koncentrując się na najbardziej aktualnych problemach regionu, dotyczących wielu dziedzin życia społecznego, gospodarczego i kulturalnego Europy oraz na zjawiskach o charakterze globalnym, Szkoła stała się modelowym programem kształcenia młodych europejskich elit. Projekt realizowany jest we współpracy z międzynarodowymi partnerami: Fundacją Cracovia Expres – Centrum Węgierskim w Krakowie, Stowarzyszeniem na rzecz Spraw Międzynarodowych w Pradze, Centrum Badań Etniczności i Kultury w Bratysławie oraz Instytutem Euroregio Ukraine w Kijowie.

Aktualne problemy Europy i zagadnienia współpracy międzynarodowej w obszarze bezpieczeństwa strategicznego są przedmiotem obrad Polsko-Brytyjskiego Okrągłego Stołu (od 2008 roku), dorocznego spotkania polityków, dyplomatów i intelektualistów z Polski i Wielkiej Brytanii. Inicjatorem projektu, współorganizowanego przez Królewski Instytut Stosunków Międzynarodowych w Londynie, Centrum Studiów Europejskich w Oxfordzie, Centrum Strategii Europejskiej – demosEuropa, Fundację Unia & Polska oraz Stowarzyszenie Willa Decjusza, jest prof. Timothy Garton Ash.

W 2011 roku z inicjatywy Konsulatu i Instytutu Francuskiego w Krakowie, zainaugurowany został cykl polsko-francuskich debat konferencyjnych poświęconych politykom sektorowym Unii Europejskiej z udziałem najwybitniejszych ekspertów z obu krajów.

Letnia Szkoła Wyszehradzka, 2005

Polsko-Brytyjski Okrągły Stół, 2010

Letnia Szkoła Wyszehradzka, 2010

Akademia Treningu Antydyskryminacyjnego, 2008 – 2010

Ambasador Félé Potgieter-Gqubule

prof. Magdalena Środa

Uczestnicy II edycji Akademii

DIALOG MIĘDZYKULTUROWY I PRAWA CZŁOWIEKA

Moja Europa II, 2004

Nasza Europa, 2008

Willa – Sztuka – Indie, 2008

Spoleczność romska, 2010

Promocja dialogu społecznego, praw człowieka i praw mniejszości, stanowią kolejne priorytetowe pole działań Stowarzyszenia. Do najwcześniejszych inicjatyw należały realizowane w latach 1999 – 2005 cykle autorskich seminariów w zakresie edukacji wielokulturowej *Mniejszości na co dzień* oraz *W kierunku wielokulturowości*, prezentujące kultury grup narodowych i etnicznych w Polsce oraz zjawiska nowej imigracji.

Zagadnienia te znalazły kontynuację w projekcie na rzecz promocji praw człowieka i tolerancji w Polsce *Nasza Europa* (2007 – 2008), adresowanym do nauczycieli i uczniów szkół podstawowych i gimnazjalnych oraz w powstałym w jego efekcie portalu internetowym www.etnoteam.pl.

W latach 2008 – 2010 Stowarzyszenie zrealizowało dwie edycje bezprecedensowego w skali Polski programu *Akademia Treningu Antydyskryminacyjnego*, oferującego kompleksowe szkolenie trenerów antydyskryminacyjnych w dwóch równoległych pracowniach: gender i wrażliwości kulturowej.

Problemy wielokulturowości i kształtowania postaw otwartości wobec „innego” są przedmiotem wielu inicjatyw Stowarzyszenia:

- seminaria dla dziennikarzy i pracowników administracji lokalnej *Spoleczność romska* (2002 – 2008)
- warsztaty dla asystentów romskich i nauczycieli wspomagających *Spoleczność romska* (2009 – 2011)
- konferencja naukowa *Edukacja międzykulturowa w Polsce w kontekście integracji Polski z UE* (2003)
- regionalny projekt edukacyjny dla dzieci i młodzieży *Moja Europa* (2003 – 2005)
- europejski program budowania strategii integracji imigrantów *Biblioteki jako wrota integracji imigrantów w UE* (2005 – 2006)
- *Edukacja dla Integracji* (2011) – program, którego celem jest zwiększenie efektywności integracji i wyrównywania szans imigrantów w społeczeństwie polskim.

Ochrona godności człowieka, konieczność prowadzenia dialogu i wyrzekanie się przemocy stały się tematem prestiżowych międzynarodowych konferencji:

- *Świat przyszłości. Dialog czy konflikt?* (2002)
- *Tolerancja.pl* (2003)
- *Odbudowa pokoju w społeczeństwach postkonfliktowych* (2003)
- *Sport wobec rasizmu i ksenofobii* (2004)
- *Łagodne rewolucje* (2005)
- *Spółczesność dialogu* (2006)
- *Zniewolony umysł – z rewizytą* (2007)
- *Milenijne Cele Kultury* (2008)
- *Pułapki wolności* (2009)

W roku 2003 Stowarzyszenie Willa Decjusza ustanowiło Polską Nagrodę imienia Sergio Vieira de Mello, Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, który zginął w zamachu bombowym w Iraku. Nagroda przyznawana jest corocznie osobom i organizacjom pozarządowym za ich szczególne zasługi dla pokojowego współistnienia i współdziałania społeczeństw, religii i kultur.

prof. Władysław Bartoszewski
Świat przyszłości.
Dialog czy konflikt, 2002

Tadeusz Mazowiecki
i gen. Mieczysław Bieniek
Odbudowa pokoju, 2003

John Ralston Saul, George Kolankiewicz
Zniewolony umysł – z rewizytą, 2007

Ewa Junczyk-Ziomecka, Aleksander Koj
Zniewolony umysł – z rewizytą, 2007

prof. Jerzy Buzek
Polska i Ukraina.
Wspólna Europa, 2003

Richard Wolin, Unni Wikan
Pułapki wolności, 2009

Leopold Unger
Pułapki wolności, 2009

Adam Michnik, 2004

Statuetka Polskiej Nagrody
im. Sergio Vieira de Mello,
Wysokiego Komisarza NZ
ds. Praw Człowieka (2002 – 2003)

W Kapitułę Nagrody zasiadają przedstawiciele: Prezydenta RP, Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, Ambasadora Brazylii, Ambasadora Szwecji, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców, Ambasad i Konsulatów wspierających działania Stowarzyszenia w zakresie praw człowieka, Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej, Rzecznika Praw Obywatelskich, Fundatorów oraz Stowarzyszenia Willa Decjusza.

Dotychczasowymi Laureatami Nagrody są: Tadeusz Mazowiecki i Stowarzyszenie Jeden Świat (2004), Ojciec Marian Żelazek SVD (1918–2006) i Fundacja Krzyżowa dla Porozumienia Europejskiego (2005), Aleksander Milinkiewicz i Festiwal Kultury Żydowskiej (2006), Maryna Hulia i Stowarzyszenie Magurycz (2007), Krystyna Pryjomo-Serafin i Helsińska Fundacja Praw Człowieka oraz Szewach Weiss – Nagroda Honorowa i Michał Żejmis – Wyróżnienie (2008), Fatos Lubonja i Misja Wsparcia Narodów Zjednoczonych dla Iraku (UNAMI) oraz Leopold Unger – Nagroda Honorowa (2009), Nagy El-Khury i Mohammad al-Nokkari, Stowarzyszenie Memoriał oraz Andrzej Przewoźnik (1963–2010) – Nagroda Honorowa (2010).

Bogdan Borusewicz
Łagodne rewolucje, 2005

Kapituła Polskiej Nagrody im. Sergio Vieira de Mello, 2009

John Ralston Saul, Fredrik Barth, Unni Wikan
Zniewolony umysł – z rewizytą, 2007

Tadeusz Mazowiecki odbiera Nagrodę
z rąk prof. Andrzeja Zolla, 2004

HUMANIZM I TWÓRCZOŚĆ ARTYSTYCZNA

Literatura i sztuka przekładu literackiego są obecne w programach Stowarzyszenia Willa Decjusza od początku jego działalności dzięki inicjatywom dr. Albrechta Lemppa, pierwszego dyrektora Stowarzyszenia, obecnie dyrektora Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej. To pod jego kierunkiem w latach 1999 – 2001 w Willi Decjusza działał Zespół Literacki polska2000, który zajmował się promocją literatury polskiej za granicą. W roku 2000 Zespół zrealizował wyjątkowy program promujący Polskę jako honorowego gościa największych na świecie Międzynarodowych Targów Książki we Frankfurcie.

Tematom literackim poświęcone były: polsko-niemiecko-francuska konferencja o wielokulturowości w literaturze *Trialog* (1997); spotkania autorów, krytyków i tłumaczy literatury *Rozmowy o literaturze polskiej* (1996, 1998); festiwal *Świat Literacki* (1997, 1998); cztery edycje seminariów przekładowych *Poeci Europy* (2002 – 2004); *Krakowskie Dni Literatury* zrealizowane we współpracy z Fundacją Roberta Boscha (1997, 2001, 2006, 2008); konferencja przekładowa *(Wy)tłumaczyć Słowiańszczyznę* (2008); projekt artystyczny *Imieniny Miłosa* (2011) oraz projekty translatorskie i liczne międzynarodowe spotkania pisarzy, m. in. w Niemczech, Norwegii i Ukrainie.

dr Albrecht Lempp

Juli Zeh

Ignacy Karpowicz

Michał Witkowski

IV Krakowskie Dni Literatury

Olha Sydor, Monika Muskała, Hans-Peter Hölscher-Obermaier, Andrij Bondar, Dorin Daume, Jakub Ekier

Mariusz Sieniewicz

Stowarzyszenie Willa Decjusza jest wyjątkową w tej części Europy instytucją oferującą stypendia pobytowe dla pisarzy i tłumaczy literatury. Rezydencja literacka w Willi Decjusza, której początki sięgają 1998 roku, obejmuje kolejne lub realizowane równolegle programy:

- pobyty stypendialne niemieckojęzycznych pisarzy, tłumaczy i artystów rekomendowanych i wspieranych przez Kulturstiftung der Länder z Berlina (1998 – 2006)
- *Homines Urbani* – program stypendialny dla pisarzy i tłumaczy z Polski, Niemiec, Ukrainy i Białorusi, realizowany w latach 2004–2009 we współpracy z: Instytutem Książki, Fundacją Roberta Boscha, Kulturstiftung des Bundes i Fundacją Współpracy Polsko-Niemieckiej
- *Kolegium Tłumaczy* – program pobytów studyjnych dla tłumaczy literatury polskiej realizowany we współpracy z Instytutem Książki i Uniwersytetem Jagiellońskim (od 2006 roku)
- *Stypendia Twórcze* – program stypendialny dla pisarzy z Niemiec realizowany od 2005 roku w kooperacji z Fundacją Współpracy Polsko-Niemieckiej
- *Stypendia HALMA* – program stypendiów literackich dla pisarzy europejskich przyznawanych przez Europejską Sieć Centrów Literackich Halma, której członkiem-założycielem jest Stowarzyszenie Willa Decjusza
- *Stypendia Wyszehradzkie* – program pobytów twórczych dla pisarzy z krajów Grupy V4, finansowany przez Międzynarodowy Fundusz Wyszehradzki
- *Dagny* – program stypendiów i wydarzeń literackich adresowany do autorów z Niemiec, Norwegii, Polski i Ukrainy.

Wieloletnia tradycja rezydencji literackiej w Willi Decjusza przyczyniła się do powstania międzynarodowej sieci kontaktów literackich oraz powołania redakcji trójjęzycznego, polsko-niemiecko-ukraińskiego, magazynu literackiego „Radar”, wydawanego przez Stowarzyszenie od 2010 roku.

Kolja Mensing

Natalka Śniadanko

Saszko Uszkałow

Serhij Żadan

Agnes Ravatn i Eirik Bo

Piotr Marecki i Igor Stokfiszewski

Joanna Pawluśkiewicz i Tom Schulz

Svealena Kutschke

Idea wymiany artystycznej realizowana jest również w ramach *Międzynarodowej Letniej Akademii Sztuki* (od roku 2002). *Akademia* obejmuje warsztaty tańca historycznego, pantomimy, śpiewu operowego, makijażu scenicznego oraz sztuki land-art. Efekty pracy warsztatowej prezentowane są w Willi Decjusza w formie otwartych pokazów, koncertów i wystaw.

W 2011 roku za sprawą programu *Piksel. Polsko-norweska platforma fotograficzna* zainicjowane zostały międzynarodowe warsztaty z kolejnej dziedziny sztuki współczesnej – fotografii, stając się jednocześnie rodzajem eksperymentu twórczego, artystycznej reinterpretacji funkcji obiektów postindustrialnych Krakowa i Oslo.

Przez wiele lat Willa Decjusza była miejscem regularnych prezentacji sztuki innych krajów, rejonów i obszarów kulturowych świata, dokonującej się w trakcie spotkań z cyklu *Willa – Sztuka – Świat*. Od 2008 roku, dzięki wydarzeniom artystycznym w ramach programu *Ogrody Twórczości*, stała się również przestrzenią prezentacji dzieł sztuki współczesnej.

Scena Tańca Współczesnego
Ona, 2010

Zespół Impression
Chopiniana, 2010

Mathilde Lapostolle, *Tampopo*, 2010

Tadeusz Boruta, *Cień Imperium*, 2010

Międzynarodowa Letnia Akademia Sztuki, 2010

Nigel Kennedy, 2002

Kevin Kenner, 2010

Stanisław Drzewiecki, 2010

Maria Knapik, 2010

TRADYCJA WILLI DECJUSZA

Geneza wielu programów Stowarzyszenia zakorzeniona jest w historii Willi Decjusza, jej architekturze i dziejach jej mieszkańców. Z refleksji nad renesansowym rodowodem obiektu wyrasta projekt *Małopolskie Dziedzictwo Renesansu*, który obejmuje programy z zakresu turystyki i edukacji kulturowej: *Szlak Renesansu w Małopolsce* i *Lekcje kulturowe w obiektach zabytkowych*.

Do XIX-wiecznego salonu artystycznego księżnej Marceliny Czartoryskiej oraz jej związków z Fryderykiem Chopinem nawiązuje cykl *Dziedzictwo Chopina*, w ramach którego odbywają się koncerty fortepianowe uznanych pianistów oraz tych, którzy rozpoczynają dopiero artystyczną karierę.

W ramach dążenia do zachowania pamięci i rozwoju tradycji Willi, w otaczających ją ogrodach odbywa się doroczny plener edukacyjny o charakterze pikniku rodzinnego *Niedziela u Decjusza*, organizowany z okazji Dnia Dziecka.

Historia podniesienia z ruin i przywrócenia kulturze europejskiej Willi Decjusza stała się inspiracją działań Stowarzyszenia na rzecz zachowania i restauracji innego zabytku kultury europejskiej – Zespołu Pałacowo-Parkowego Fredrów w Beńkowej Wiszni na Ukrainie. Dzięki wsparciu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, od 2009 roku prowadzone są prace inwentaryzacyjne niezbędne do przygotowania projektu renowacji i adaptacji obiektu na siedzibę międzynarodowego centrum kultury, o profilu działalności zbliżonym do programu Stowarzyszenia Willa Decjusza.

Szlak Renesansu w Małopolsce, 2010

Niedziela u Decjusza, 2005

KULTURALNA ODPOWIEDZIALNOŚĆ BIZNESU

W czasach Renesansu Willa Decjusza pełniła rolę drugiego salonu Rzeczypospolitej. Pierwszym był dwór królewski. Tu przybywali arystokraci i dyplomaci, wysocy rangą urzędnicy, naukowcy, bankierzy i artyści. Sam Justus Decjusz, obdarzony licznymi talentami, był także twórcą reformy monetarnej w Polsce. Stąd na pewno nie jest dziełem przypadku, że tematyka relacji pomiędzy sferami gospodarki i kultury zajmuje ważne miejsce w programach Stowarzyszenia Willa Decjusza.

Zagadnienia mecenatu podejmowane były wielokrotnie podczas krajowych i międzynarodowych konferencji i seminariów: *Partnerstwo w finansowaniu kultury* (1998), *Laur dla Mecenas* (1999), *Sponsoring kultury, Sztuka i pieniądze* (2000), *Przygotowanie i realizacja projektów współfinansowanych ze środków UE dla beneficjentów z Krakowa i Małopolski* (2005), *Unia Europejska: rzeczywistość gospodarcza i fikcja społeczna, Euro: Modele i mechanizmy oraz Czas i miejsce Euro w Polsce* (2005) i *Etyka w biznesie* (2005 – 2007) oraz podczas corocznych debat na temat społecznej odpowiedzialności biznesu w ramach *Letniej Szkoły Wyszehradzkiej* (od 2003 roku).

Jerzy Brniak, BP
Letnia Szkoła Wyszehradzka, 2009

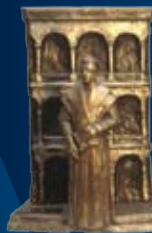
Karol Szyndzielorz, Siemens
Letnia Szkoła Wyszehradzka, 2009

A. Styliński, Siemens
K. Tyniec-Margańska, DaimlerChrysler, D. Adamska, BP
Spółeczna odpowiedzialność biznesu, 2006

Etyka w biznesie, 2005

Statuetka Nagrody Decjusza

Grzegorz Morek, Aleksander Koj
Danuta Glondys, Karol Szyndzielorz
Ewa Mikos, Laur dla Mecenas 2009

Marek Lisansky, Heinz Peters
Danuta Glondys, Albrecht Lempp
Laur dla Mecenas 2009

Aleksander Koj, Jerzy Nowak
Jarosław Skalik, PZU Życie SA
Laur dla Mecenas 2009

Zina Jarmoszuk, MKiDN
Laur dla Mecenas 2010

Bogdan Kucharski, BP Europa SE
Laur dla Mecenas 2010

Ewa Mikos i Karol Szyndzielorz, Siemens
Laur dla Mecenas 2009

MECENAT I SPONSORING

Willa Decjusza jako organizacja pozarządowa nie korzysta ze stałych źródeł finansowania o charakterze publicznym. Koszty zatrudnienia pracowników oraz wydatki związane z utrzymaniem budynków pokrywane są z własnej działalności gospodarczej, natomiast środki na rozwój działalności programowej i wyposażanie zabytkowych wnętrz pochodzą z pozyskiwanych dotacji celowych i grantów oraz wsparcia firm i fundacji.

Informacje o dobroczyńcach Willi Decjusza docierają do opinii publicznej za pośrednictwem mediów, publikacji własnych oraz promocji towarzyszącej sponsorowanym projektom. Rokrocznie kandydatury Mecenasów i Sponsorów Stowarzyszenia zgłaszane są do prestiżowych konkursów: Mecenas Kultury Krakowa, Arts & Business Awards, Mecenas Kultury oraz Dobroczyńcy Roku.

W piętnastoletniej historii tytułami Mecenas Kultury Krakowa wyróżniono szereg firm wspierających działalność Stowarzyszenia Willa Decjusza: Bank BPH (wielokrotnie), Kärcher (1998, 1999), PKO Bank Polski (2001 – 2004), PLL LOT (1997, 1998, 2000), Polkomtel SA (1997, 1999-2001), PricewaterhouseCoopers (1998), Firmę Ziyada (2002), BP Europa SE Oddział w Polsce (2007), PZU Życie SA (2008) oraz Siemens Sp. z o.o. (2009). Z nominacji Stowarzyszenia, PKO Bank Polski otrzymał tytuł Dobroczyńcy Roku (2001) oraz nagrodę w kategorii „Sponsor” w konkursie Arts & Business Awards (2005).

Swym donatorom Stowarzyszenie przyznaje liczne uprawnienia honorowe, a także oferuje specjalne warunki uczestnictwa w organizowanych przedsięwzięciach i korzystania z sal konferencyjnych pałacu.

W roku 2005 ustanowiono wyróżnienie dla firm i instytucji za wspieranie inicjatyw Stowarzyszenia, którym jest Nagroda Decjusza. Autorem wykonanej w brązie statuetki nagrody jest wybitny polski rzeźbiarz, Andrzej Renes.

Laureatami Nagrody Decjusza są: PKO Bank Polski (2005 – 2007), PZU Życie SA (2008), BP Europa SE Oddział w Polsce (2009 – 2010) oraz Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2010).

PROGRAM KONSERWATORSKI

Program konserwatorski służy odtwarzaniu i rozwojowi zabytkowego kompleksu Willi Decjusza. Obejmuje bieżącą konserwację i remonty budynków oraz rewitalizację historycznych ogrodów. Zakłada także przywracanie świetności wnętrz poprzez uzupełnianie oraz bieżącą konserwację zabytkowego i stylowego wyposażenia Willi.

Program konserwatorski jest realizowany dzięki wieloletniej współpracy ze Społecznym Komitetem Odnowy Zabytków Krakowa i finansowany ze środków SKOZK i funduszy własnych Stowarzyszenia oraz dzięki wsparciu sponsorów: AKG Architektura Krajobrazu, Edison SA, Firma Ziyada, Kärcher Sp. z o.o., Nawratronik, Gemini Holdings Sp. z o.o., Przedsiębiorstwo Budowlane „Reno” i Wilka Polska.

Ogród Gotycki

Dom Łaskiego

Dom Erazma

ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY

Do zabytkowego zespołu pałacowo-parkowego poza budynkiem Willi należą również dwie oficyny: Dom Łaskiego i Dom Erazma.

Wiosną 1998 roku, po gruntownej rewitalizacji otwarto XVII-wieczną oficynę, którą na cześć jednego z przyjaciół Justusa Decjusza – Jana Łaskiego młodszego, zwolennika Reformacji – nazwano Domem Łaskiego. Znajduje się w niej dziesięć komfortowo urządzonych pokoi, które służą stypendystom programów rezydenckich Stowarzyszenia Willa Decjusza.

Druga oficyna to wybudowany w roku 2000, ze środków Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej i Miasta Krakowa, Dom Erazma (od imienia innego przyjaciela Justusa Decjusza – Erazma z Rotterdamu), który stanowi nowoczesne zaplecze konferencyjno-recepcyjne z dwunastoma pokojami.

Systematycznie realizowane są plany rekultywacji ogrodów otaczających pałac oraz planowana jest kompleksowa rewitalizacja całego Parku Decjusza.

CENTRUM KONFERENCYJNE

Zespół pałacowo-parkowy Willi Decjusza to wyjątkowe miejsce do organizacji konferencji, sympozjów, imprez okolicznościowych i plenerowych. W budynku pałacowym Willi znajduje się osiem reprezentacyjnych sal, stylowo urządzonych i wyposażonych w nowoczesny sprzęt audiowizualny.

Centrum oferuje kompleksową pomoc przy organizacji wszystkich wydarzeń, w tym firmowych spotkań integracyjnych w różnorodnych konwencjach artystycznych oraz realizację pełnego programu pobytu gości w Krakowie.

W przytulnych, zacisznych i komfortowo urządzonych pokojach obu oficyn goście Willi Decjusza znajdują idealne warunki do wypoczynku. Do renesansowych piwnic pałacu zaprasza elegancka Restauracja, czerpiąca z najlepszych europejskich tradycji kulinarnych.

Od 2009 roku, dzięki nawiązaniu współpracy z Urzędem Stanu Cywilnego, w Willi Decjusza udzielane są śluby cywilne, które w zabytkowym otoczeniu obiektu zyskują niepowtarzalną oprawę.

Dodatkowe informacje dotyczące oferty Centrum Konferencyjnego dostępne są na jego stronie internetowej: www.willadecjusza.pl.

Sala Kominkowa

Sala Balowa

Sala Marceliny Czartoryskiej

Sala Błękitna

Hol Główny

Restauracja

JAK TRAFIĆ DO WILLI DECJUSZA?

Stowarzyszenie Willa Decjusza
ul. 28 lipca 1943 roku 17a
30-233 Kraków

tel. (+48) 12 425 36 44, 12 425 36 38

faks: (+48) 12 425 36 63

sekretariat: wew. 116

administracja: wew. 117

e-mail: villa@villa.org.pl

www.villa.org.pl

centrum konferencyjne: wew. 156

e-mail: centrum@willadecjusza.pl

www.willadecjusza.pl

Willa Decjusza znajduje się na Woli Justowskiej, zacisznej, reprezentacyjnej dzielnicy Krakowa, położonej w malowniczym parku jurajskim. Z centrum miasta można tu dojechać autobusami linii 152, 192, 292, 102 i 134. Szczególnie dogodna dla Willi Decjusza jako ośrodka konferencyjnego jest niewielka odległość od Portu Lotniczego Kraków-Balice.

